

[Udenrigsministeren.]

Medlem i politiske Sager, der findes i dette Ting, med en rig og lang historisk Erfaring, og han husker i hvert Fald sikkert alle de 25 Aar. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem kan finde noget Tilfælde af den Art; i saa Fald beder jeg ham om at komme frem med det, saa vi kan faa Lejlighed til at belyse det. Jeg tror, han vil komme til at erkende som andre, der har taget rent ud og ligetil paa denne Sag, at det ikke foreligger.

Men er det, hvorom de to Partier er enige, da nok til at bære en resultatrig Politik? Ja, ingen kan tvivle om, at det har været det paa betydningsfulde og afgørende Tidspunkter i de 25 Aar. Den, der læser Danmarks Historie gennem de sidste 25 Aar, vil erkende, at Samarbejdet mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet har sat dybe Spor, at det gennemgribende har omformet dansk Samfundsliv, og at dette Samarbejde har været bærende og afgørende for Danmarks Skæbne i de mest farefulde Øjeblikke, Danmark har gennemlevet i disse 25 Aar.

Dette om Fortiden. Er der nu tilstrækkeligt Grundlag for et saadant Samarbejde i Fremtiden?

Jeg svarer paa dette Spørgsmaal med et Ja. Det nuværende Samarbejde gælder ganske bestemte og klart angivne Opgaver. De er angivne i de Dele af Socialdemokratiets og det radikale Venstres Valgprogram fra sidste Valgkamp, der i Indhold var ensartede. De er angivne i det Arbejdsprogram, som udsendtes umiddelbart efter Ministeriets Dannelselse.

Jamen, siger det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, I bliver trukket med alligevel, for der er disse Fagforeninger — disse Fagforeninger, som det ærede Medlem nu nærer en Rædsel for, som han i svundne Tider ikke nærede: disse Fagforeninger behersker Socialdemokraterne, de sætter deres Villie igennem, og det viser sig foreløbig ved Forslagene om Arbejdsløshedsloven og om Ophævelsen af den Lov, som Venstre kalder Frihedsloven.

Med Hensyn til disse to Love gælder dette, at vi for vort Vedkommende under hele den foregaaende Periode har stillet os netop paa det Standpunkt, som har Udtryk i de to Forslag, som nu foreligger fra Regeringens Side.

Vi har bekæmpet som en af de uforstandigste politiske Handlinger, der overhovedet kunde begaaes i dette Land, Afskaffelsen af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse paa et Tidspunkt, da Vil-

kaarene var, som de den Gang var herhjemme. Vi har paavist, at dette ikke betød en Besparelse for Staten, thi Hjælpekasserne maatte betale det, som de andre lod være med at betale, at det kun betød Opløsning og Forvirring paa dette Omraade, hvor der i Forvejen var Orden. Og det nu foreliggende Lovforslag gaar ud paa at vende tilbage til denne Orden.

Med Hensyn til Loven om den saakaldte Arbejdsfrihed, ja, der er Forholdet dette, at den bekæmpes ingenlunde alene af Fagforeningerne, den bekæmpes af Arbejdsgiverforeninger, af Haandværkerforeninger, og den bekæmpes ud fra deres Livs Erfaring af hele den Kreds af Jurister, som paa dette Omraade er de kyndigste. Vor Tilslutning til det Forslag, som Regeringen i saa Henseende har fremsat, fandt Sted for den nuværende politiske Situation, og det er en Selvfølge, at den opretholdes under denne Situation.

Men saa spørger det ærede Medlem: Kan de Ideer, der sejrede paa Valgdagen i April, nu ogsaa omsættes i Handling, og saa siger han saadan lidt truende til os: Nej, det kan de ikke, jeg skal nok være der og passe paa — jeg ser bort fra de ædle Bevæggrunde, ud fra hvilke han passer paa, det er kun Omhu og Bekymring for os — men han vil i hvert Fald passe paa og hindre, at de bliver gennemført. Men det kan han ikke gøre med sin Styrke her i Tinget, det kan han kun kalde paa Landstinget til.

Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har faaet en Slags Bemyndigelse fra Landstinget til at udtale sig om, hvordan Landstingets Politik bliver. Jeg skal om dette kun sige, at det er en selvsagt Ting, at det er Oppositionens Ret at øve al mulig Kritik overfor en Regering, og at det er Flertallets Pligt at tage Hensyn til Indvendinger fra Oppositionens Side i det Omfang, hvori det kan forenes med Flertallets Grundopfattelse og Valgdagens Afgørelse. Jeg tilføjer, at det er naturlig Menneskeret for Oppositionen at foranstalte de flest mulige Skærmydsler og være saa drilagtig, som Mennesker kan overkomme, og det vil vi for vort Vedkommende aldrig bebrejde dem.

Men det er ganske vist vor Opfattelse, at det er en Pligt for alle Partier at arbejde paa det Grundlag, Valgdagen har skabt, og at man ikke har politisk Ret til at benytte den Situation, der foreligger i Landstinget, til at hindre Gennemførelsen af den Vælgervillie, der gav sig Udslag paa sidste Valgdag.

Hvis dette forsøges, da tror jeg, det vil mislykkes. I hvert Tilfælde vil jeg gerne have Lov at sige til de ærede Medlemmer af